

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر سبک های حل مسئله و یادگیری مشارکتی بر خود راهبری یادگیری دانش آموزان متوسطه دوره دوم شهر اصفهان

محل انتشار:

پنجمین همایش بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و مطالعات اجتماعی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سیدمهران میربد - کارشناس ارشد روان سنجی، دانشگاه عالمه طباطبایی، تهران، ایران

فرشته شهربافی - دانشجو کارشناسی مشاوره، موسسه دانش پژوهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش بررسی تاثیر سبک های حل مسئله و یادگیری مشارکتی بر خود راهبری یادگیری دانش آموزان متوسطه دوره دوم شهر اصفهان بود. روش انجام این پژوهش توصیفی از نوع هم بستگی بود. جامعه آماری شامل تمامی دانش آموزان متوسطه دوره دوم سال تحصیلی ۱۴۰۰ - ۱۴۰۱ شهر اصفهان بود که به طور تصادفی دودبیرستان انتخاب شد و با استفاده از فرمول فیدل حجم نمونه ۱۲۲ نفر تعیین شد. ابزار گرد آوری اطلاعات این پژوهش شامل پرسشنامه های سبک های حل مسئله کسیدی و النگ (۱۹۹۶) یادگیری مشارکتی استیفان (۲۰۰۷) و سنجش خود راهبری یادگیری دانش آموزان فیشر (۲۰۰۱) SDL بود که توسط شرکت کنندگان تکمیل گردید. به منظور تجزیه و تحلیل اطلاعات از نرم افزار SPSS و آزمون های هم بستگی پیرسون و رگرسیون چند گانه به روش گام به گام استفاده شد. نتایج تحلیل رگرسیون نشان داد که مهارگری به صورت مثبت و معنادار و سبک اجتناب به صورت منفی و معنادار توانسته خود راهبری یادگیری دانش آموزان را پیش بینی نماید. ($p < 0.05$) همچنین بین مهارگری در حل مساله، سبک خلاقیت و یادگیری با نمره خود راهبری دانش آموزان رابطه مثبت و معناداری در سطح ۵٪ وجود دارد. بدین معنا که با افزایش مهارگری در حل مساله، سبک خلاقیت و یادگیری، خود راهبری یادگیری افزایش می یابد. با استفاده از نتایج این پژوهش برنامه ریزان نظام آموزشی میتوانند زمینه رشد و توسعه آموزش و ارتقاء آن را فراهم کنند.

کلمات کلیدی:

سبک های حل مسئله، یادگیری مشارکتی، خود راهبری یادگیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1647105>

